

Foto: Anne Mie Dreves

Uddrag fra

"117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner"

Forlaget Epigraf 2012.

Mellem vores hænder vokser en have
Tomas Lagermand Lundme

Mellem vores hænder vokser en have. Vi har bare glemt det. Haven står ellers og venter på os.

Haven havde næsten alle boet i engang, sagde man. Nu kom der ingen. Græsset var vokset vildt, og tjørnehækken var uden nåde, fordi den alt for længe skulle være klippet. Aet med en hånd. Nu var haven det, andre kalder ukrudt. Man undgik haven. Den have, der var din og min.

Jeg går her hver dag på stien derude foran lågen og leder efter dig. Der er dyr i luften, der ikke kender til hegn. De krydser haven og stien som de vil, de fylder luften med lyde og bevægelser. Jeg kalder på dig, jeg råber dit navn. Du møder mig med stilhed. Men en dag vil du være her igen.

Her i haven er der ingenting, der forstyrrer. Vi bestemmer selv. Og vi bestemmer selv, at vi bestemmer selv. Her er ingen, der råber dit eller mit navn som koder på en fabrik. Her er ingen, der vil slå os til jorden, når vi sætter sejl og tegner skrift på himlen med blomster. Vi håber her. I haven. Vi håber og vi drømmer. Vi har åbne øjne i haven, fordi virkeligheden er lige så smuk som drømmen. Det er den drøm, vi drømmer.

Dyrene bor her, insekterne bor her. Menneskene boede her. De delte huse eller de sov i telte. De delte freden op mellem sig i en sælsom rytme af melodier, alle stemmer kunne synge.

Sangen gik gennem lågen og hegnet, sangen blev højere og højere – og alle kunne den.

Jeg krydser stien, en svale bliver ved med at vende sig i luften. Jeg hopper over hegnet. Haven er stille, siger man. Den sover næsten. Men det er en løgn, der kommer fra andre munde, end din og min.

Jeg sætter mig bag det gamle hus under et træ. Jeg venter her, til de ikke forfølger mig mere. Vores have er blevet et ingenmandsland, man ikke kan tage bolig i. Men det gamle hus under frugttræet står der endnu. Som dengang. Med vinduet der knirkede, og døren der manglede en lås. Sengen er blevet kold. Jeg sidder her, til de er væk. Dem, der prøver at bestemme derude. Mine fødder forsvinder i langt græs, solen skinner.

Da jeg er alene i vores have, går jeg ind i huset. Her kan jeg huske dig som et helt menneske. Du kom gående og tog mig op, du rørte mit ansigt og min hals. Du havde stærke fingre, der var vant til at røre ved mennesker. Jeg lo. Det var lige inden jeg snublede, du kom. Det vidste du. Du lovede mig ikke at sige noget et stykke tid. Vi lagde os ind i huset, jeg tog bolig mellem dine fingre. Vi lå der i haven, der var omkring os – og sang en sang sammen.

Vores have har fået ødelagt hegnet omkring sig. Hundene løber med uniformer, der holder dem i snor. De finder mig. Jeg rejser mig fra sengen. De skubber mig ud. Jeg vender mig om på stien, der er asfalteret nu. Jeg når at se det. Vores have holder op med at være der. Den forsvinder ikke. Men den bliver mindre og mindre, efterhånden som jeg bliver væk. Fra haven.

Nu er haven ingens.

Tomas Lagermand Lundme (1973) forfatter, dramatiker og billedkunstner